

W ZESZYCIE

– Przejęzyczenia, czyli lapsusy językowe, często występują w naszej mowie. Problemy z wymową *r* oraz *l* w pojedynczych wyrazach mają charakter zarówno nieintencjonalnych przejęzyczeń, jak i błędów utrwalonych w kompetencji niektórych użytkowników języka polskiego (np. *labolatorium*, *lablador*).

– Słowniki języka polskiego na ogół podają jednoznaczne dyrektywy, jeśli chodzi o repartycję końcówek dopełniacza l.p. *-a*, *-u*: albo tylko *-a*, albo tylko *-u*, nie proponując trzeciej możliwości: *-a* albo *-u*. W takiej sytuacji każdy użytkownik języka musi podejmować decyzję indywidualnie.

– Odpowiedź na pytanie „czy warto uczyć się języka polskiego?“, zadane cudzoziemcom, zawiera szereg informacji dotyczących mocy polszczyzny, prestiżu, którym się cieszy, stereotypów z nią związanych i jej pozycji wobec innych języków obcych.

– Jednym z wyznaczników ożywionych kontaktów językowych i kulturowych Francji i Polski jest pierwszy w dziejach leksykografii europejskiej dwujęzyczny słownik francusko-polski, który ukazał się w 1699 r. w Warszawie, a w ciągu XVIII w. był wznawiany aż dwunastokrotnie.

– Dawne polskie teksty prawne powstawały pod wyraźnym wpływem tradycji edukacji i stylistyki retorycznej, czego wyrazem są m.in. szeregi synonimiczne, początkowo służące jako środki uwypuklenia określonych treści, a następnie – od XVI wieku – jako wyznaczniki erudycyjności.

– Artykuł poradnikowy jest gatunkiem prasowym często reprezentowanym w mediach, mającym swe wyznaczniki zarówno w składnikach inicjalnych, jak w tekście głównym i składnikach dodatkowych; jednym z tych wyznaczników jest niesymetryczna relacja nadawczo-odbiorcza.

Kultura języka – poprawność językowa – błąd językowy – fonetyka – fleksja – język polski jako obcy – początki leksykografii francusko-polskiej – dawne polskie teksty prawne – porada jako gatunek prasowy.

Red.